

Ahmad Mansour

Ahmad Mansour Tahran doğumlu olan, çocukluğu İsviçre’de, eğitimi ve profesyonel yaşamı bir süre ABD’de geçmiş bir gitarist. Yakın dönem albümlerinin tamamı Nor-

veç’te kaydedilmiş ve yayınlanmış. İki yakayı da iyi bilen, uluslararası etkinlikte bir müzisyen. Özgeçmişinde piyano ve gitarda aldığı temel eğitimde klasik müziğin ağır basmış olduğu belirtiliyorsa da, bugün izlemekte olduğu yolda bunun hemen hemen hiç payı bulunmuyor. Gitaristin esas kaynağının bir parçasıyla ilköğrenimle birlikte aşına olduğu rock, çoğu yönüyle de kendisi gibi birçok müzisyene kapı açmış bulunan yetmişler olduğu gözükcektir.

Mansour doksanların başından bugüne değin kendi adına on kadar albüm yayınlamış. Son dönem albümleri 2001 tarihli Apples and Oranges, 2002 kaydı Nightlight ve 2004 çıkışlı Short Cuts. Kayıtlara peşisıra bakıldığında, Mansour’un kendine özgü sayılabilecek bir müzikal ton ve dil geliştirdiği izleniyor. Apples and Oranges’daki ekip piyano ve orgda Roy Powell, davulda Kenneth Elkornes ve basta gitaristin uzun süredir birlikte çalışmakta olduğu Terje Gewelt’den oluşuyor. Albüm dingin bir parça olan Eavesdrop ile açılıyor, orta tempo iki parçadan sonraki bölümde ise country temalı bir parça ile devam ediyor. Yedinci parça Toube-Ye Mast ise ninnimsi, Erkan Oğur’umsu bir beste. Kapanışa doğru rock vurgulu bir parça ve bir de piyano-gitar düeti var. Apples and Oranges bu haliyle bir parça dağınık bir görüntü veriyor, ancak Mansour albümün başlığını bizdeki karşılığıyla “elmalarla armutları karıştırmak” niyetini göstermesi için özellikle seçtiğini belirtmiş kapak içinde.

Bir yıl sonraki Nightlight davulda Erik Smith değişikliği dışında aynı kadroyla gerçekleştirilmiş. Parça seçimleri ve dizilişleriyle öncekine göre çok daha başarılı bir yapım. Özetle, şiddeti düşük ile orta arasında dolaşan, sanki-groovy bir “Stratocaster jazz” yaklaşımı belirliyor Nightlight’ı. Bir başka farkı da grubun birlikteliğinin sahici bir hava bırakıyor oluşu. Öyle ki, stüdyoda kotarılmış olmasında karşın albüm çoğu zaman canlı kulüp kaydı etkisine bürünüyor.

Gitaristin son kaydı Short Cuts iki Resonant albümünden sonra Open Sky’dan yayınlanmış. Performanslar bu kez Gewelt ve Smith’li trio üzerine inşa edilmiş. Ancak, Mansour’un temel yaklaşımı Nightlight’in devamı niteliğinde. Kıvrak, sade bir parçayla açılan albüm Buster isimli parçada efektlerle destekli gitar tonunun da katkısıyla iyice yükseliyor. Chill’deki groove, Glitch’deki gizli country ve kapanış parçası Foray’daki rock bir bakıma genel bir özet sunuyor.

Mansour’un müziği zaman zaman Steve Khan’ın seksenlerdeki Eyewitness’ı tarzında, çoğu zaman da Wayne Krantz’ın güncel stiline yakın bir eksen de dönüyor. Ancak, her ikisine göre de daha yuvralak, sınırları esnemeye daha uygun. Başka bir çok şeye çağırışım yaparken, kendi rengini inceden inceden hissettiren bir çizgi bu.

www.ahmadmansour.com/

www.resonant-music.com

Doug Hall

Müzisyen olarak gelişiminin hemen tamamı Dallas’ta geçmiş bir piyanist Doug Hall. Bugün de ağırlıklı olarak lokal bilinirliği var, ancak kendi adına yaptığı iki albümle uzaktaki dinleyicilere de ulaşır durumda. Three Wishes ve JiHi adlarını taşıyan bu kayıtlar ABD’nin güneyinin önemli müzik şehirlerinden olan Austin’de yerleşik Heart Music etiketiyle yayınlanmış.

Three Wishes basta Marc Johnson ve davulda Bruce Hall eşliğindeki bir trio kaydı. Esas niyeti bir tür post-bop çerçevesi çizmek olan kayıt, bazı parçalarda bir yandan da Amerika’ya özgü, new age izdüşümlü bir jazz stiline özelliklerini barındırıyor. Müzisyen genelde bir temayı zamana genişçe yayarak vurgulamayı, melodik çeşitlendirmeler üzerinden gitmeye yeğ tutuyor. Buna bağlı olarak, piyanoda ipleri elinden fazla bırakmayan bir solist tercihi göstermiş. Hall’un bu tercihleri, albümü çağdaş jazzın görece köşe-

li ya da sivri örnekleri dışında bir yere koymuş. İkinci albüm JiHi’nin kayıtları 2001’de tek günde içinde New York’ta yapılmış, ancak bir yıl sonrasında yayınlanmış. Bu kez dördü olarak çalınan parçalarda davul yine Bruce Hall’un; saksofon ve bas ise, sırasıyla Adam Kolker ve John Herbert’in. Hall’un yüksek tempolarda dolaşmayı sevmeyen stiline burada da ağır bastığı söylenebilir. Ancak, JiHi önceki kayda göre daha zorlu müziklere kayan ve grup iletişimine daha fazla önem atfedilmiş bir yapım olarak gözüküyor. Bu bakımdan, ilk albüme göre daha dinamik bir sonuç çıkmış ortaya.

Farkları bir yana, her iki albümün de gösterdiği şu ki Doug Hall işini ciddiyetle ele alıyor. Bu özenli tavrın, müzisyenin girişimlerini başka coğrafyalara taşıma fırsatı bulduğunda da karşılık bulacağını tahmin etmek güç değil.

www.heartmusic.com